

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Grzegorzczak

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi powoda
o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...)
w sprawie z powództwa A. A.
przeciwko A. A. i K. A.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 czerwca 2020 r.,
zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 października 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odrzuca zażalenie,

**2. przyznaje radcy prawnemu M. P. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w (...) kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych)
wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w
postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 października 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem tego Sądu z dnia 4 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...), wniesioną przez powoda A. A. w sprawie przeciwko pozwanym A. A. i K. A. o zapłatę.

Sąd ocenił, że skarga o wznowienie nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia, gdyż powołane przez powoda podstawy, wskazane w art. 401 pkt 2) i art. 403 § 2 k.p.c., w świetle uzasadnienia skargi w rzeczywistości nie zachodzą.

Powód w dniu 10 grudnia 2019 r. złożył zażalenie na postanowienie z dnia 29 października 2019 r. Zarzucił naruszenie art. 410 § 1 w związku z art. 401 pkt 2) i art. 410 § 1 w związku z art. 403 § 2 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie w niniejszej sprawie zostało wniesione po dniu 7 listopada 2019 r., tj. po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1469 ze zm., dalej jako: „ustawa z 2019 r.”). W świetle art. 9 ust. 4 ustawy z 2019 r. odczytywanego *a contrario* oznacza to, że do jego rozpoznania zastosowanie mają przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym tą ustawą (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2019 r., V CZ 90/19, niepubl., i z dnia 27 maja 2020 r., III CZ 10/20, niepubl.).

Zgodnie z art. 394¹ k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z 2019 r., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną i na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (§ 1) bądź w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem tego sądu nie należy do

żadnej z tych kategorii. Przesądza to, że na takie postanowienie w obecnym stanie prawnym zażalenie do Sądu Najwyższego nie przysługuje (por. także postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2020 r., III CZ 13/20, niepubl., z dnia 27 maja 2020 r., V CZ 17/20, niepubl.).

Ten nowy stan prawny jest rezultatem uchylenia – na mocy ustawy z 2019 r. – przepisu art. 394¹ § 2 k.p.c. W stanie prawnym obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z 2019 r. właśnie art. 394¹ § 2 w związku z art. 406 k.p.c. – w sprawach, w których przysługiwała skarga kasacyjna – był podstawą dopuszczalności zażalenia do Sądu Najwyższego na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem tego sądu, gdyż postanowienie takie kwalifikowane było jako postanowienie kończące postępowanie w sprawie w rozumieniu tego przepisu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2006 r., II CZ 85/06, nie publ., z dnia 20 czerwca 2008 r., IV CZ 36/08, nie publ., z dnia 4 lipca 2008 r., I CZ 139/07, OSNC-ZD 2009, nr A, poz. 18).

Zażalenie wniesione w niniejszej sprawie podlegało wobec tego odrzuceniu z racji jego niedopuszczalności.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym przez radcę prawnego M. P. Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 7) i § 16 ust. 2 pkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 68).